

Orcsik Roland

TOR¹

A legutóbbi késésem miatt Delimir nem volt hajlandó szabad időt adni, így egyenesen a melóról iszkoltam a meghallgatásra. A pincérszolgálat alatt folyamatosan a skálázás járt a fejemben, a *La Foliát* többször is földéztem. Menni fog, biztattam magam, miközben egy unott házaspár rendelését vettem föl a reggeliztetés alatt a Gyomorban. Próbáltam felvillanyozni őket, ám a poénjaimra arcuk izma sem rándult. Micsoda ízetlen, szagtalan emberi csokor, villant át az agyamon. Igaz, én sem vagyok egy Chaplin, ám ezeket még egy piruettező elefánt sem vidítaná föl!, fortyogtam magamban. Alkalmazkodtam hozzájuk, mosolytalanul szolgáltam ki őket. Ám ezt már észrevették, nem is válaszoltak a kérdéseimre, így követelték vissza a kedélyes színjátékot, máskülönben lóttek a borraivalómnak. Vissza hát a lakáj humort, amit ők továbbra is fapofával díjaztak.

A meghallgatásra át sem tudtam öltözni, a pincér egyenruhámban baktattam a lift felé, majd le a negyedik emeleti kis próbaterembe. A puritán teremben két zenész fogadott. Bemutatkoztunk egymásnak: a teltebb idomú, perui Adriana csellón, a zongorán pedig a békásmegeyeri Erna nyújtotta felém a kezét. Fülöp, mondtam válaszul a nevem. Egy pillanatra furcsának hatott újra magyarul hallani a nevemet, Pockot leszámítva, az étteremben és a vezetőségtől mindenki angolul, „Philippe”-nek szólított. Pocok is inkább a becenevemet, a „Golyót” használta, amelyet egyedül a szülővárosomban ismertek.

Adriana átadta a halott társuk, az olasz Sandro hegedűjét „tokkalvonóval”. Óvatosan kezembe vettem a kecses hangszert, látszott rajta, hogy egy kismester kézműves darabja. A korpusz felső lapja, a tető itt-ott kopottas volt, a foltok anyajegyekként virítottak rajta. A világosbarna, húrtartó hídon BAUSCH felirat, a vékonyra szabott f-lyukak körül meleg barna tónusok. A tető felső részét fakóbb, világosabb foltok borították. Az oldallapok hasonló árnyalatúak voltak, akárcsak a kulcsszekrény a sötétlően barna, mélyen vágott csigával és a fekete

1 regényrészlet

fakulcsokkal. A lakk jó régi lehetett rajta, diszkréten csillogott a fényben. Mintha a vékony Aksát fogtam volna, megnyugtató és fölzsabadító érzés volt kézben tartani a hangszer kecses testét.

Még egyszer megnéztem az f-lyukakat, a bal oldalit a fény felé fordítottam, előtűnt a készítő mester névjegye: *Baroncini Giuseppe, Pistoja 1839*. A hátára fordítottam a hegedűt, a fekete, sárga foltok sűrűbbek voltak, szeplőkként tarkították a hátlapot. A nyak utólagos betoldás, az eredetivel történhetett valami. A kulcsszekrény azonban a régi, azt általában le sem cserélik, amennyiben jó mester művéről van szó. Ki tudja, hányadik kéz tartja most a kezében, villant át rajtam. Több mint száz éves, szövevényes életrajza lehet a hangszernek. Nem tudnám megmagyarázni, miért, de úgy éreztem, az előző gazda, Sandro személyisége is nyomott hagyott rajta.

„No, megnézted, tetszik?”, szakította félbe ábrándozásomat Erna. „Kezdhettük?”

„Igen, igen.”

A tokból elővettem a vonót, a kápán található gyöngy nem műanyag volt, mint az otthoni hegedűmön, hanem kagylóhéj. Megtekertem a csavart a kápa alján, amitől megfeszült a sárgás lószőr. A tok egyik zsebéből előkotortam a gyantát, végighúzogattam párszor a sűrű szőrszálakon. Megpendítettem az ujjaimmal a húrokat, majd rácsatoltam a párnát a hegedűre. Hangolni kezdtem, nem tartott sokáig, jó volt a hallásom. A hangzás kissé furcsa volt ugyan, de ezt betudtam annak, hogy már régen fogtam hangszeret.

Behunytam a szemem, újra fölidéztam a skála hangjait, majd elkezdtem játszani, G-A-H-C... A hangok azonban teljesen eltértek attól, amit a fejemben hallottam. Nem pusztán arról volt szó, hogy a saját hegedűm hangjához szoktam, mivel játszottam már több hegedűn is. A hangzás sehogy sem akart stimmelni. Megnéztem közelebről a nyeret, a lábat, a hűrtartót, hátha valami elállítódott, de semmi. Újra skálázni kezdtem, hátha most jobb lesz, ám a hegedű tovább makacszkodott. Andriana elhúzta a száját a torz hangok hallatán.

„Ez elég szarul szól”, csodálkozott Erna.

„Nem tudom, mi lehet a baj...”, védekeztem. „Biztos idő kell, hogy megszokjam.”

Adriana elkérte tőlem a hegedűt, megforgatta, belenézett az f-lyukakba.

„Maybe the »soul«...”, mondta.

„Soul?”, értetlenkedtem, hirtelen nem tudtam mire céloz.

„You know, the instrument’s anima.”

Továbbra is zavartan néztem rá.

„A hegedű »lelkére« gondol”, tolmácsolt Erna. „Meg kéne vizsgálni, jó helyen van-e?”

Hát persze, a hegedű „lelke”, hogy az istenbe nem jutott eszembe! Muszáj lesz egy kicsit lenyugodnom, nehogy elfuseráljam a meghallgatást! Adriana átnyújtotta a hangszeret, én is belenéztem az f-lyukakba, a vékony fadarab azonban a helyén állt.

„Meg kell majd vizsgálnom tüzetesebben”, mondtam. „Újvidéken egy mesternél megtanultam, hogyan kell a hegedű »lelkét« beállítani.”

„Biztos a nagy vihar alatt annyira beütődött a hangszer, hogy picit elmozdult a »lelke«”, válaszolta Erna. „Eléggé érzékeny kis darab. Viszont ettől eltekinthetünk most, tessék a kotta, kezdjünk el játszani!”

Annak ellenére, hogy ügyes hegedűs voltam, eleinte küszködtem a blattolással. Az elmúlt évek megpecsételték a kezdeti játékomat, nagyon lassan tudtam csak lefogni a hangokat. Persze, ahogy próbálkoztunk, egyre jobban ment, ám több hibát ejtettem, és messze voltam még attól, hogy színpadra álljak. Hegedűjátékom olykor egy bagzó macska nyávogását idézte. Erna és Adriana türelmesen kísérték, vártak rám, akárhányszor csak leálltam a bonyolultabb részeknél. A kezemre játszott, hogy a választott darabok nem voltak nehezek. Világos volt, ha zenészként akarom folytatni, bele kell adnom apait-anyait. Hálás voltam, hogy a hajó kapitánya nem akart kikötni a legközelebbi nagyobb városban pusztán azért, hogy újabb és jobb hegedűst kerítsenek elő. Ám nem baszhatom el, a zenészeknek, de még az Entertainment teamnek sem volt mindegy.

„Nyugi!”, mondta Erna, mintha a gondolataimban olvasott volna. „Rajtad kívül egy gitáros jelentkezett pusztán, a recepciós osztályról, ám neki fel sem tűnt, hogy valami hibádzik. Rádadásul be sem hangolta a hegedűt!”

Adriana azonban szigorúan rám nézett, nem örült annak, hogy ennyire béna vagyok. Tudtam persze enélkül is, hogy nincs kecmecc, szívósan meg kell dolgoznom az állásért. A kamaszkori álmomba kapaszkodtam, végre azt csinálhatom, amihez értek, szó sem lehet róla, hogy visszatáncolok a pincéri rabszolgasorba!

Azt beszéltek meg, egy hónapig intenzíven gyakorlok velük, illetve egyedül az éttermi melő szüneteiben. Viszont két hét múlva már a színpadra lépek, elsősorban a könnyebb darabokban játszom, majd fokozatosan belerázódom a teljes repertoárba. Elég fárasztó volt a napi pincéres robot után még próbákra is eljárni, ráadásul minden hosszabb szünetemben a kabinomba vonultam gyakorolni, úgyhogy szinte semmit sem pihentem. Ám tudtam, az egy hónap hamar véget ér, aztán kezdődik az aranykor, minden erőmet erre a szent célra összpontosítottam.

Eleinte hanyagoltuk a virtuózabb hegedűjátékot igénylő darabokat. Ahogyan viszont ügyesedtem, felbátorodtunk. Így lettem én pincérből a *Fantastic Voyage* Trió Classicójának hegedűse. Én magam is alig hittem el, a szüleim pedig valószínűleg azt fogják gyanítani, hogy meghibbantam a hajón. Új időszámítás kezdődik, gondoltam magamban. A zenekari próba után vidáman trappoltam a Gyomorba, hogy közöljem Aksával az örömhírt.

No, mi van, Paganini, szeded a sátorfádat?, kérdezte vigyorogva Szergej az étterem bejáratánál. Honnan a fészkes fenéből tudja, hogy hol jártam, és hogy fölvettek a zenekarba?, csodálkoztam. Meg is kérdeztem tőle, hogy ugyan árulja már el, ki köpött neki, amire Szergej megpaskolta a vállamat, majd tovább iszkolt a saját kiszolgáló részlege felé. Aksa viszont épp befejezte a munkáját, én pedig izgatottan magam fölé emelve a könnyű testét kiáltottam, hogy hegedűs lettem!

Este a Fuck Temple-ben én fizettem a cehet, Aksával és Divyával vártuk Pockot és Nórit. Aksa váltig azt állította, Nóri egészen biztos nem fog idejönni, hiába reménykedem.

Aztán mégis lejött.

Valójában engem is meglepett, honnan a bátorsága. Úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna, még a mosdóba is egyedül ment. Lehet, hogy a megerőszakolását csak kitalálta, hiszen nem emlékszik semmire!

Aznap este meleg párok sztriptízára lehetett befizetni. Aksa és Divya beleszippantottak a dzsointomba, aztán közölték, őket különösebben nem érdekli a péder-cirkusz, de maradhatunk, ha akarom. Egyszer kipróbálhatnánk hármásban, csipkelődtem, amire Aksa lincselő pillantással nézett rám, Divya pedig közölte, vele nem sokra mennék, ő aszexuális, a hozzám hasonló, tolakodó pasik semennyire sem hozzák lázba.

„Okay, okay, it was just a joke...”, mondtam bűnbánóan, közben fél szemmel már az asztalokra pattant vetkőző cicákat és kandúrokat sasoltam. A nőket még elnéztem volna, ha Aksa nem fordítja el minduntalan a tekintetemet a férfiak irányába, ám a macskás nyelhelőzésüktől fölállt a szőr a hátamon. Semmi bajom a péderekkel, ám az, hogy végignézzem a durva vonású testek egymásnak dörgölözését, nem az én pályám. Egyenesen taszít. Egy becsei buzi barátom a fejemhez vágta, azért, mert én is péder vagyok, csak tagadom, különben oda sem rántanék. Hát, nem tudom, az biztos, hogy sohasem fantáziáltam fickókkal önkielégítés közben vagy az álmaimban. A hajón egyébként a személyzetnek tilos volt a „homosexual” vagy a „gay” szóhasználat, a meleg párok hivatalos címkéje: „gentlemen travelling together”. Majd befostam a röhögéstől, amikor ezt az első napon közölték velünk. A kéz a kézben járó heterók meg „man and lady travelling together”? Akár együtt utazó urak, akár simán csak buzik, engem a péderek addig nem zavartak a hajón, amíg a lábam közé nem nyúltak. Egyébként a tessék-lássék PC-szótilalom nem türtőztet, inkább fölhergel. A barátom kikérte magának, ő büszke buzi, a pol. korrekt duma pedig olyan, mintha óvszert húznál a nyelvedre: mindennek elveszi az ízét.

Ha már nem nézhetem a meztelenkedő csajokat, akkor inkább a mosdóba megyek, feszít a hólyagom, mondtam az asztalitársaságnak. Divya jót nevetett rajtam, biztos, hogy csak pisilnem kell? Kac-kac, válaszoltam, és föl pattantam a székemről.

Amikor befejeztem a csurgatást, megkönnyebbülten léptem ki a mosdóból.

Sikoly a nőiben.

Berohantam. Nóri a mosdókagyló fölötti, szétrepedt ovális tükörre mutatott.

„Mi a baj?”, ugrottam hozzá. Közben Pocok és még néhány figura is odarohant.

„Láttam!”

„Kit láttál?”

„Ő volt az!”

„Kicsoda?”, kérdezte Pocok, és átölelte, Nóri jobb ökle csupa vér volt.

„Ott a tükörben!”, mondta Nóri zihálva.

„Nem kellett volna ide jönnünk...”, vágta a fejemhez Pocok, majd kivitte Nórit a mosdóból.

A bárban fajront volt, a biztonsági őrök felcsapták a villanyt, mindenki szedelőzködött.

Aznap este Nóri velünk aludt a kabinunkban. Áthoztuk a matracát az övéből, amit a földre fektettünk, azon hevertem én. Amikor Nóri végre elaludt, Pocok felém fordult, suttogva beszélt.

„A hajó vezetősége füle botját sem mozdította, hogy fényt derítsen az ügyre! Rajtunk a sor!”

A párnámat gyürkéltem.

„És hogy? A legtöbb helyre be sem tehetem a lábamat. És számodra is vannak tiltott zónák!”

„Most, hogy felvitte az isten a dolgodat, több időd lesz csavarogni a hajón. Figyeld meg jól az embereket.”

Lehajtottam a fejem, a körmeimet nézegettem, pucolgattam.

„És ugyan mit figyeljek rajtuk? Van-e valakin szexőrült-tábla?”

„Nem, te idióta. Csak próbáld megjegyezni az arcokat, kik azok, akik a különböző turnusok után újra felbukkannak. Aztán majd egyeztetjük az én megfigyeléseimmel.”

Logikusnak logikus, gondoltam magamban.

„Nem hinném, hogy egyéjszakás kalandvágyból történt, ami történt”, folytatta.

„Csodálkozom is, Nóri erős nő.”

„A rohadék biztos folyékony drogot öntött az italába. Íztelen, szagtalan, észre sem lehet venni!”

„Nem fogadna el csak úgy bárkitől piát. Lehet, hogy akkor került bele a narkó, amikor az asztalánál hagyta az italát.”

„Vagy valaki olyan hívta meg, aki rangban fölöttünk, fölötte áll. Akit hivatalból nem tudott könnyedén visszautasítani.”

A fejemet törtem, próbáltam számba venni, milyen utasok kasztjából származhatott a geciláda.

„VIP-vendég utas, a hajóstársaság vezetőségi tagjai, magas rangú tengerész...”

„Kapitány”, zárta le a sorrendet Pocok. „Viszont ez teljességgel kizárt. Vihar volt, a kapitány el sem mozdulhat a parancsnoki hídról.”

„Egy kamasz csapat szóba sem jöhet?”, firtattam.

„Ha Nóri rájuk néz, összepisálják magukat.”

Megvakartam a fejem.

„Nem verte meg, kevés nyomot hagyott maga után”, tűnődött Pocok.

„Tapasztalt róka, nem először csinálta, az biztos”, válaszoltam, majd hanyatt feküdtem, és a kék villanykörtét bámultam.

Pocok lefeküdt.

„Az Aquapolisban az elit szórakozik...”, mondta ásítva.

Apokalipszis